

Khóc Chị

Bà A.V. – Đà-Nẵng

Hôm nay: ngày, tháng, năm nào ?
Từ ngày Chị mất: đã bao lâu rồi ?
Mà em tưởng mới đây thôi!
Niềm đau tẻ-biệt khôn nguôi trong lòng!
Nỗi buồn biết lấy gì đong?
Chị còn nước mắt hai dòng, Chị ơi!

Nhớ ngày em mới tới nơi:
Cổp cao, chức lớn, mà vui túi tiền!
Chị cho em một phép tiên:
Nuôi em ăn, để em yên một bữa.
Mỗi ngày hai bữa đi, vạ:
Chị săn-sóc, Chị không nể nhọc thân.

Mẹ em thì đã từ-trẻn;
Chị: em không có; em cần Chị thương.
Con trai Chị: cách trùng dương;
Rủ và em Chị: mỗi phương một người .
Tới lui: chớ mình em thôi:
Mỗi tình Mẹ+Chị: Chị bái cho em...

“Chú cần tằm-bông nhuộm thêm;
Việc nhuộm, đi sớm, thức đêm tẻn người!
“Chú cần có lúc nghỉ-ngơi,
Thong-dong thân-xác, thảnh-thơi tâm-hồn!
“Chú cần tâm-sự trào tuôn,
Một mình kín tiếng: mười muôn hi vọng lờm!

“Chú: người thiện-tính, thuôn-tâm
Mà đời sao cứ... dập bồm, nổi trôi!
“Người ta “lên” đến đâu rồi
Vợ+con cũng hưởng những hời sướng-sung!
“Thà rằng dốt-nát, điên-khùng...
Mà thôi! Nói mấy cho cùng, chú ơi!...”

Từ ngày em sinh ra đời,
Thương em, chị là người hiểu em!
Lớn đâu em mới được xem
Núi lòng em, được Chị đem họa hình!
Được người hiểu thấu lòng mình,
Tưong như ưn-ức tâm-tình nhẹ vơi ...

Nhưng, môi em chưa kịp cười
Thì... thân em... đã... vội rơi ... vào tù!
Ấn Chị, em chưa đáp bù,
Thì Chị cũng đã nghìn thu viển-hành!
Em viết mấy chữ chân-thành,
Chưa kịp gửi Chị, đã... đành... dứt đi!

Đời em cứ chậm như rì:
Đón thì trổ-trót, mà đi: muộn-màng!
Dịp may như chuyển đồ ngang:
Em ôm mộng lớn, kình-càng khó qua!
Đón mình: có mấy người ta ?
Đón đó có là... giờ thứ hăm lăm?...

Bây giờ Chị đã xa-xăm,
Em ôm mộng lớn mà nằm trong lao!
Mộng hân gửi tới trăng sao,
Vẳng nghe lời Chị hôm nao, nhẽ thòm:
Em: người thiện-tính, thuôn-tâm!
Ai: người ngậm ngùi, tìm trộm? – Chị ơi!

THANH-THANH

(Trong "[Con Ác-Mộng](#)")